

[Gert Petersen.]

ydte indrømmelser. Det forholder sig altså sådan, at netop anerkendelsen af status quo må være udgangspunktet for afspændingsbestræbelserne. Det er noget, som socialistisk folkeparti har sagt, siden vi startede i 1959, og da jeg nok synes, den forrige taler udtalte sig lidt ubeskedent om forskellige internationale personligheters forhold til hans parti, så vil jeg sige, at vi naturligvis ikke er utilfreds med, at Willy Brandt åbenbart er kørt ind på samme linje, som socialistisk folkeparti har gjort sig til talsmand for igennem så mange år. For det, som er det karakteristiske for Brandts politik, er jo — der er en hel del inkonsekvenser og paradokser i den — at udgangspunktet er, at status quo må respekteres, at de grænser, som er trukket, grænsen mellem Vesttyskland og DDR og Oder-Neisse grænsen, må respekteres. De må anses for ukrænkelige grænser. Det er udtrykkelig nedlagt i både Moskva-aftalen og i Warszawa-aftalen, og det betyder, at hvis man får en Berlinordning, så har Vesttyskland i realiteten anerkendt Østtyskland som en suveræn stat og anerkendt Oder-Neisse grænsen, alt det, som tidligere tyske regeringer har vendt sig imod. Og her må man lige have mig undskyldt, jeg synes egentlig, at de kristelige demokrater i Vesttyskland er mere konsekvente end forskellige politikere i denne sal, som nu synes, at alt, hvad Willy Brandt gør, er det helt rigtige, medens de tidligere syntes, at alt det, Adenauer gjorde, var det helt rigtige. I Vesttyskland holder de kristelige demokrater stadig væk fast ved, at det, som Adenauer og Erhard gjorde, var det rigtige, og det, Willy Brandt gør, er det forkerte. Man må ikke acceptere status quo, for så går det helt ad Pommern til. Men vi er naturligvis, som det er fremgået, tilfreds med denne udvikling i den vesttyske politik, og vi kan derfor kun undre os over, at der stadig væk findes inkonsekvenser i den danske holdning til den vesttyske politik. Her tænker jeg ikke på spørgsmålet om statsretlig og folkeretlig anerkendelse af DDR, for her er holdningen i hvert fald ikke inkonsekvent, men jeg tænker mere på — jeg skal komme tilbage til anerkendelsesspørgsmålet — Danmarks holdning i en lang række internationale organisationer, som på den ene eller den anden måde er knyttet til FN. Jeg

kan f. eks. nævne verdenssundhedsorganisationen, som DDR ikke kan blive medlem af. Hvorfor kan DDR ikke blive medlem? Det er dog en statsdannelse, og de har vel også sundhedsproblemer dér. Og hvis der kommer en epidemi dér, kan man dog ikke lade, som om DDR ikke eksisterer, så må der internationalt samarbejde i gang, og det kommer der vel i øvrigt også på en eller anden måde. Men fuldgyldigt medlem af verdenssundhedsorganisationen kan DDR ikke blive, det har Vesttyskland hidtil modsat sig. Der har været stemt om det ved forskellige lejligheder, og da har Danmark, så vidt jeg har fået oplyst, stemt imod optagelse af Østtyskland som fuldgyldigt medlem af denne verdensorganisation såvel som af en række andre verdensorganisationer.

I De Forenede Nationer anlægger Danmark det synspunkt, at vi vil ikke være med til at politisere verdensorganisationerne, et synspunkt, jeg selv har accepteret og synes er rigtigt. Det dukker op i forbindelse med forslag fra de afrikanske og asiatiske lande om bekæmpelse af apartheid og racistisk og kolonialistisk styre, hvor man også vil have inddraget de internationale FN-organisationer, men sådanne forslag har man fra dansk side stemt imod ud fra den begrundelse, at uanset om et land er fascistisk eller kommunistisk eller kapitalistisk, eller hvad det måtte være, så er man nødt til at have et internationalt samarbejde på sundhedsplan osv. osv., et synspunkt, som jeg anser for at være rigtigt og altså har tilsluttet mig. Men hvor er det synspunkt henne, når det drejer sig om DDR? Så er man åbenbart ikke bange for at politisere vort arbejde i de internationale organer, for det kan kun være ud fra en politisk begrundelse, at man afstår fra at gøre noget så indlysende som at stemme for, at DDR bliver fuldgyldigt medlem af en organisation. Det drejer sig om en lang række organisationer, og jeg tror, at en ændret holdning her ville være en af de små byggesten, som kunne bidrage til et forbedret klima og lette forhandlingssituationen i Europa.

Et andet og større spørgsmål vedrører de Parisaftaler, som udenrigsministeren har nævnt, og som også flere ordførere har været inde på. Det, det drejer sig om, er en erklæring udstedt af England, Frankrig og USA, som senere er tiltrådt af NATO-mag-